

βίντος ό, Πόντ. (Άμισ. Κολων. Κοτύωρ. Σεμέν.)
βίντος Πόντ. (Κρώμν. Τραπ.) φίντος Πόντ. (Χαλδ.)
Έκ τοῦ ρ. βιντῶ.

Τό έντομον οΐστρος ιδίως ό τῶν βοῶν ένθ' άν.: Φρ.
'Ο βίντος έσέβεν άτον (έπί άνησύχου άνθρώπου) Κοτύωρ.
Συνών. μυτγα.

βίντσι τό, σύνηθ.

Έκ τοῦ Άγγλ. winch.

Βαροῦλκον έν πλοίῳ ή επί άποβάθρας χρησιμεῦον
πρός φόρτωσιν καί έκφόρτωσιν έμπορευμάτων.

βιντῶ Πόντ. (Κοτύωρ.) βιντῶζω Πόντ. Μέσ. βιν-
τῶμαι Πόντ. βιντῶγομαι Πόντ. (Άμισ.) βιντῶγομαι
Πόντ. φιντῶγομαι Πόντ. (Χαλδ.) βιντῶομαι Πόντ.
(Τραπ.) βιντῶσκουμαι Πόντ. βοτσίον Τσακων.

Έκ τοῦ άρχ. βινητιῶ.

1) Όργῶ πρὸς συνουσίαν, βινητιῶ Πόντ. (Κοτύωρ. κ.ά.)

2) Μέσ. οΐστροηλατοῦμαι, επί βοῶν Πόντ. (Άμισ. Κο-
τύωρ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: 'Εφιντῶεν τό βούδ' Χαλδ.
'Εβιντῶάν τὰ χτήνᾱ Τραπ.: Φρ. 'Εβιντῶας (έπί τοῦ τρέ-
χοντος έδῶ κ' έκει καί μὴ θέλοντος νά ήσυχάση) Κοτύωρ.

βιόλα ή, (I) κοιν. άβιόλα Μύκ. διόλα πολλαχ.

Τό Λατιν. *viola*.

Εΐδη φυτῶν τῆς δημῶδους οΐκογενείας τῶν λουλουδιῶν

1) Τῆς τάξεως τῶν σταυρανθῶν (cruciferae), τὰ ή τῶν
ἀρχαίων, ήτοι α) Τοῦ γένους ματθαιολίας (mathiola)
ματθαιολία ή πολιά (mathiola incana) διαφόρων ποικι-
λιῶν (βιόλα άπλῇ ή διπλῇ, άσπρη, μαβιά, κόκκινη) κοιν.
Συνών. άβγελοπονλλεά, βιολέττα 1, μανιτεά, χερ-
νεά, β) Τοῦ γένους τοῦ χειράνθου (cheiranthus) χά-
ρανθος ό κοινός (cheiranthus cheiri) τό μήλινον ίον τῶν
ἀρχαίων, κίτρινη βιόλα κοιν. Συνών. κίτρινη χερνεά,
μανιτεά. 2) Τῆς τάξεως τῶν ιωδῶν (violaceae) ίον
τό εὔοσμον (viola odorata) διαφόρων ποικιλιῶν τό
κατ' έξοχήν άνθος τῶν 'Αθηνῶν κοιν. Συνών. βιο-
λέττα 2, γιούλι, μενεξές. 3) Τό φυτὸν διόσανθος
ό καρυόφυλλος (dianthus caryophyllus) τῆς τάξεως τῶν
καρυοφυλλωδῶν (caryophyllaceae) Κρήτ. Συνών. βιο-
λέττα 3, γαριφαλεά. [**]

Ή λ. καί ὡς ὄνομα γυναικὸς Θήρ. Κύθηρ. κ.ά.

βιόλα ή, (II) σύνηθ.

Τό Ἰταλ. *viola*. Ή λ. καί παρὰ Σομ.

1) Μέγα βαρύφωνον βιολίον σύνηθ. 2) Βιολίον Κρήτ.
Νάξ. (Χαλκ.) Συνών. βιολί 1. 3) Έπτάχορδος λύρα
Θράκ. (Αἰν.) 4) Έργαλεῖόν τι τοῦ άνεμομύλου Θήρ.
Νάξ. (Φιλότ.)

βιολάκι τό, σύνηθ. διολάκιν Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.)

Ύποκορ. τοῦ οὐς. βιολί διά τῆς καταλ. -άκι.

Μικρὸν βιολίον. Συνών. βιολάριν, βιολούδιν.

βιολαράς ό, άμάρτ. βκιολαράς Κύπρ.

Έκ τοῦ οὐς. βιολί καί τῆς καταλ. -αράς.

Βιολιτζής, ό ίδ., Κύπρ. Ή λ. καί ὡς έπών. Κρήτ. (Βιάνν.)

βιολαριά ή, άμάρτ. βιολαρά Κρήτ.

Έκ τοῦ οὐς. βιόλα καί τῆς καταλ. -αρά.

Τὰ ὑπὸ τοῦ ιερέως πρὸς τό εκκλησίασμα διανεμόμενα
άνθη εἰς ὠρισμένας θρησκευτικὰς τελετάς. Συνών. ρο-
δαρά.

βιολάριν τό, Κύπρ.

Ύποκορ. τοῦ οὐς. βιολί διά τῆς καταλ. -άριν.

Βιολάκι, ό ίδ.

βιολάρις ό, Λυκ. (Λιβύσσ.) βκιολάρις Κύπρ. δκιο-
λάρις Κύπρ.

Έκ τοῦ οὐς. βιολί καί τῆς καταλ. -άρις.

Βιολιτζής, ό ίδ.

βιολάρισι ή, Κύθν. Σίκιν. γιολάρισι Κύθν.

Έκ τοῦ άμαρτ. ρ. βιολάρω, ό εκ τοῦ οὐς. βιόλα (II).

Ό τοίχος επί τοῦ ὁποίου στρέφεται ό ἄξων τοῦ άνε-
μομύλου.

βιολατζής ό, Θήρ. Ζάκ. Κεφαλλ. κ.ά. διουλατζής
Κυδων.

Έκ τοῦ οὐς. βιόλα (II) καί τῆς καταλ. -τζής.

Βιολιτζής, ό ίδ.

βιολάτορας ό, Κρήτ. (Σέλιν. κ.ά.) Μεγίστ.

Έκ τοῦ οὐς. βιολί καί τῆς καταλ. -άτορας.

Βιολιτζής, ό ίδ. Ή λ. καί ὡς έπών. Κρήτ.

βιολέττα ή, κοιν. βκιολέτ-τα Κύπρ. άβιολέτα Θήρ.
βιελέττα Σίφν. άβιελέττα Θήρ. βιορέττα Χίος άβιο-
ρέττα Α Maidhof Neugr. Rückw. 1 άβιέροττα Ίων. (Κρήν.)
βλοέττα Κέρκ. (Άργυράδ). βλοέτ-τα Ρόδ. άβλοέτ-τα Σύμ.
έβλοέττ'α Ρόδ. διολέττα πολλαχ. διουλέττα Θράκ. (Αἰν.)
Λέσβ. Σάμ. Στερελλ. (Άράχ.) δκιολέτ-τα Κύπρ. διολέ-
τα Τήλ. διαλέττα Θεσσ. (Ζαγορ.) Στερελλ. (Εύρυταν. Λοκρ.)
Τό Ἰταλ. *violetta*.

1) Βιόλα (I) 1 κοιν. 2) Βιόλα (I) 2 κοιν. 3) Βιό-
λα (I) 3 κοιν. 4) Τό φυτὸν νάρκισσος ό ταζέττιος (narcissus
tazetta) τῆς τάξεως τῶν άμαρυλλιδωδῶν (amaryllidaceae)
Ίων. (Κρήν. Σμύρν.) Συνών. ζαμπάκι, μανουσάκι.

Ή λ. καί ὡς κύριον ὄν. πολλαχ. καί ὡς τοπων. Πε-
λοπν. (Τρίπ.) [**]

βιολεττρά ή, Σίφν.

Έκ τοῦ οὐς. βιολέττα καί τῆς καταλ. -ερά.

Τό φυτὸν τοῦ άνθους βιολέττα.

βιολεττίς επίθ. Πάρ.

Έκ τοῦ οὐς. βιολέττα καί τῆς καταλ. -ίς.

Ό έχων τό χρῶμα τῆς βιολέττας, ίόχρους. Συνών.
λουλακάτος, μενεξελίς.

βιολευτό τό, Ζάκ. —ΒΚριμπά Έλλην. άμπελογρ. 3ῶ
ΓΞενοπ. Λάουρ. 184.

Έκ τοῦ επίθ. *βιολευτός < *βιολεύω.

Εΐδος σταφυλῆς χρώματος έρυθροῖώδους.

βιολί τό, βιολίν Λυκ. (Λιβύσσ.) βκιολίν Κύπρ.
βιολί κοιν. καί Τσακων. βιουλί βόρ. ιδίωμ. φιολ-λί Σύμ.
φκιολ-λ'ι Ρόδ. φθολ-λ'ι Ρόδ. βιελί Ίων. (Καράμπ.
Κρήν.) Χίος βιελ-λί Μεγίστ. βγιλ-λιν Λυκ. (Λιβύσσ.)
ιβγίλι Μακεδ. (Βελβ.) διολίν Πόντ. δκιολίν Κύπρ. διό-
λιν Κύπρ. διολί πολλαχ. δκιολί Κύπρ. διουλί πολλαχ.
βορ. ιδίωμ.

Έκ τοῦ οὐς. βιόλα (II). Ή λ. καί παρὰ Σομ. Διά τὸν
τύπ. διολί ίδ. Άνθ Παπαδοπ. Γραμμ. βορ. ιδίωμ. 21 καί
ΧΠαντελίδ. Φωνητ. 36.

1) Μουσικὸν ὄργανον τετράχορδον κοιν. καί Πόντ.
Τσακων.: Πρῶτο βιολί (τό ὀξὺν ήχον παράγον βιολί). || Φρ.
'Η κοιλιά του παίζει βιολί (έπί τοῦ λίαν πεινῶντος, συνών.
φρ. παίζει λαοῦτο-ταμπουρά). Τό ἴδιο βιολί (έπί τοῦ
έμμένοντος καί επαναλαμβάνοντος τοὺς ιδίους λόγους ή τοῦ
έπιδεικνύοντος τήν ιδίαν συμπεριφορὰν κττ.) "Ο,τι τὰ τοῦ πῆς,
αὐτὸς τό βιολί του (έξακολουθεῖ τὰ ἴδια) σύνηθ. Τοῦ βιουλί
κί τοῦ λαβοῦτον (έπί τῶν συμφωνούντων καί άρμονίαν άποτε-
λούντων) Σάμ. Σά μάθ' οὐ πονακὸς διουλί κ' ή κάττα μαν-

